

„Tudtam, hogy az olvasókat éppúgy rabul ejti ez a rejtély, mint engem.”

– Oprah Winfrey –

Disney+

ORIGINAL

FEKETE TORTA

*finep
selection*

CHARMAINE WILKERSON

CHARMAINE WILKERSON

FEKETE TORTA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*A szüleimnek.
Mind a négynek.*

PROLÓGUS

Akkor

1965

TUDHATTA VOLNA, HOGY EZ LESZ A VÉGE. Tudhatta volna azon a napon, amikor az a *hak gwai*¹ felesége elszökött otthonról. Tudhatta volna, amikor meglátta a lányát úszni az öbölben, éppen, amikor a vihar lecsapott rá. Tudhatta volna, amikor a szülei elhurcolták erre a szigetre, és megváltoztatták a nevüket. Ott állt a vízparton, nézte, ahogy a hullámok fehéren csapódnak a sziklákhöz, és várta, hogy a lánya testét part-ra sodorja a víz.

Egy rendőr intett neki. Azelőtt sosem látott még női rendőrt. A kezében fehér szövetfoslányt tartott, a lánya esküvői ruháját – fekete tortával és lila cukormázzal összekelve. Minden biztonnyal magára rántotta a süteményt, miközben felugrott az asztaltól. Emlékezett a tányérok csörömpölésére, az üvegszilánkok csattanására, arra, hogy valaki ijedtében felkiáltott. Mire a lánya felé nézett, ő már eltűnt, és szaténcipőit a fűben heverték, mint apró, felborult csónakok.

---

¹ Kínai (kantoni) szleng kifejezés az afrikai származású emberekre. (A szerk.)

ELSŐ RÉSZ

Most

2018

HÁT ITT VAN.

Byron hallja, ahogy a liftajtók kitérülnek. Az első gondolata az, hogy a húgához rohan, és megöleli, de amikor Benny odahajol hozzá, eltolja magától, majd megfordul, hogy bekopogjon az ügyvédi iroda ajtaján. Értzi, hogy Benny a karjára teszi a kezét, de lerázza magáról. A húga csak áll, ajka szólásra nyitva, de nem mond semmit. Milyen jogn mondhatna *bármit* is? Byron nyolc éve nem látta őt. Most pedig az anyjuk örökre elment.

Mégis mit vár? Fogott egy családi vitát, és háborúvá alakította. Nem beszélve a társadalmi elutasításról, a diszkriminációról meg az *egyebekről*. Byron úgy gondolta, hogy bármilyen problémád van a világban, mindig találsz valakit, aki megértő lesz veled. És különben is, változnak az idők. Nemrégiben még egy cikket is olvasott erről a neten, ami a Bennyhez hasonló emberekről készült.

A Bennyhez hasonló emberekről.

A cikk szerint az ilyen emberek élete nagyon magányos. Persze nem fog együttérzést tanúsítani, azt már nem! Benedetta Bennett évekkal ezelőtt lemondott erről a luxusról, amikor hátat fordított a családjának, még ha ő azt is állítja, hogy ez fordítva történt. Ezúttal legalább annyit megtett, hogy eljött. Hat évvel ezelőtt Byron és az anyja ott ültek apja koporsójával szemben a templomban, Los Angeles megyében, arra várva, hogy Benny megérkezzen, de ő nem volt sehol. Byron mintha látta volna a húgát egy autó hátsó ülésén, amint megkerüli a temetőt. Bármelyik percben

ideérhet, gondolta, azonban Benny csak nem jött. Később csupán egy SMS-t kapott tőle, amiben annyi állt, *sajnálom*. Aztán csend. Először hónapokig. Aztán évekig.

Ahogy telt az idő, egyre kevésbé volt biztos benne, hogy Benny ott volt azon a napon, vagy hogy valaha is volt egyáltalán testvére.

Hogy valaha is volt egy pufók, gömbölyded kislány, aki követte őt mindenhová a házban.

Hogy valaha szurkolt neki az országos versenyeken.

Hogy valaha hallotta a hangját a nézőtér felől, amikor átvette a doktori diplomáját.

Hogy valaha *ne* érezte volna azt, amit most. Hogy árva, és pokolian dühös.

Benny

AMIKOR AZ ANYJA ÜGYVÉDJE AJTÓT NYIT, Benny úgy néz be, mintha félig arra számítana, hogy meglátja az anyját a szobában. De most már csak ő és Byron maradtak, Byron pedig még csak rá sem hajlandó nézni.

Az ügyvéd valami üzenetről beszél, amit az anyjuk küldött, de Benny képtelen koncentrálni. Byront nézi, hajában az ősz szálakat, amik régen nem voltak ott. Különb is, mi ez az elutasítás? Negyvenöt éves, nem tíz. Ezelőtt soha nem taszította el magától, soha nem ütötte meg, még akkor sem, amikor Benny kicsi volt, és hajlamos volt kölyökkutya módjára ugrálni és harapdálni.

Benny első emléke Byronról az, hogy ülnek a kanapén, a bátyja átöleli őt, és kalandos történeteket mesél neki egy könyvből. Bátyja lába már leért a padlóra. Megállt az olvasásban, hogy az ujjával összeborzolja Benny haját, hogy a fülcimpáját húzogassa, hogy összeszorítsa az orrlyukait, addig csiklandozza, amíg elakad a lélegzete a nevetéstől, amíg meg nem hal a boldogságtól.

Az üzenet

ÉDESANYJUK HAGYOTT ÖNÖKNEK EGY ÜZENETET – ezt mondja Mr. Mitch, az ügyvéd. Úgy beszél hozzájuk, mintha egész életükben ismerte volna őket, bár Byron csak egyszer találkozott vele, amikor az anyjának segítségére volt szüksége a tavaly téli balesete után, mivel Byron barátja, Cable, ragaszkodott ahhoz a verzióhoz, hogy nem baleset történt. Byron felkísérte az anyját Mr. Mitch irodájába, aztán visszament, hogy a kocsiban várjon rá. Ott ült, nézte, ahogy néhány kölyök gördeszkázik a széles, sima járdán az egyik csúcskategóriás üzletlánctól a másikig, amikor egy rendőr kopogtatott az oldalablakán.

Az ilyesmi olyan gyakran történt meg Byronnal felnőtt élete során, hogy néha elfelejtett ideges lenni miatta. Legtöbbször, amikor egy rendőr közeledett hozzá, vagy megállította, elmerült két szívdobbanás közé, hallotta, ahogy a vére végigáramlik a testén, mint egy vízesés, magával ragadva a történelem évszázadait, azzal fenyegetve, hogy azt a földet is kimosza a talpa alól, amelyen éppen állt. A kutatásai, a könyvei, a követői a közösségi médiában, az előadói megbízásai, az ösztöndíj, amit alapítani akart – mind eltűnhetett volna a másodperc törtrésze alatt egyetlen félreértés miatt.

Csak később merült fel benne – miután a rendőr kinyitotta a járőr-autó csomagtartóját, és visszatért Byron legújabb könyvének egy példányával (*Kaphatna egy aláírást?*) –, hogy egy felnőtt, legyen az bármilyen borszínű, egyedül ülve a kocsiban, azt figyelve, ahogy serdülőkorúak gördeszkáznak fel-alá a járdán, az megalapozott gyanút kelthet bárkiben. Rendben, tudja ő, hogy nem mindig arról szólt, hogy ő egy fekete férfi. Bár többnyire igen.

– Hadd figyelmeztessem magukat! – mondja Mr. Mitch. – Az édesanyjkkal kapcsolatban. Fel kell készülniük.

Felkészülni?

Mire kell felkészülni? Az anyjuk már meghalt.

Az ő édesanyja.

Nem érzi úgy, hogy a történetek után bármi is sokat változtatna a helyzeten.

B. és B.

E GY EGÉSZ IRATTARTÓ DOBOZ ÁLL OTT *ELEANOR BENNETT HAGYATÉKA* felirattal. Mr. Mitch elővesz egy barna papírborítékot édesanyjuk kézírásával, majd Byron elé teszi az asztalra. Benny közelebb húzza a székét Byronéhoz, aztán odahajol, hogy megnézzze. Byron elveszi a kezét, de a csomagot otthagya, hogy Benny láthassa. Az anyjuk *B. és B.*-nek címezte meg a borítékot. Ezt a rövidítést használta, amikor mindkettőjüknek egyszerre írt, vagy mindkettőjükkel egyszerre szeretett volna beszélni.

A „B. és B.”-cetlik általában mágnessel voltak odatűzve a hűtőszekrény ajtajára. *B. és B., van egy kis rizs és borsó a tűzhelyen. B. és B., remélem, a homokos cipőiteket az ajtóban hagytátok. B. és B., imádom az új fülbevalómat, köszönöm!*

Mama csak akkor hívta őket Byronnak vagy Bennynek, amikor csak az egyikükkel vagy a másikukkal beszélt, Bennyt pedig csak akkor hívta Benedettának, ha mérges volt.

Benedetta, mi van ezzel a bizonyítvánnyal? Benedetta, ne beszélj így az apáddal! Benedetta, beszélnem kell veled.

Benedetta, kérlek, gyere haza!

Mr. Mitch közli velük, hogy az anyjuk hagyott egy levelet, de a nekik szóló utolsó üzenete egy hangfájlból van, amit négy napon keresztül rögzített nyolc órában.

– Lássuk! – biccent Mr. Mitch a csomag felé.

Byron felnyitja a borítékot, aztán kirázza a tartalmát: egy pendrive és egy kézzel írt üzenet. Hangosan felolvassa a feljegyzést, ami annyira tipikusan *mama*.

B. és B., a fagyasztoóban van egy kis fekete torta a számotokra. Ne dobjátok ki!

Fekete torta. Byron azon kapja magát, hogy mosolyog. Anya és apa minden évben megosztottak egy szelet tortán a házassági évfordulójuk alkalmából. Nem hagyományos esküvői tortájuk volt, azt mondták, azt már nem szeretnék. Az asszony nagyjából ötévente új tortát készített: egyszinteset, amit betett a fagyasztoóba. Ennek ellenére ragaszkodott hozzá, hogy bármelyik fekete torta – mivel olyan sok rumba és portóiba áztatták – kitartott volna a házasságuk teljes időtartama alatt.

Azt akarom, hogy üljete le együtt, és osszátok meg a tortát, amikor eljön az ideje! Majd tudni fogjátok, mikor.

Benny egyik kezét a szája elé kapja.

Szeretettel, anya.

Benny elsírja magát.

Benny

BENNY ÉVEK ÓTA NEM SÍRT. Legalábbis egészen a múlt hétig, miután kirúgták a New York-i délutáni munkájából. Először azt hitte, a főnöke csak azért viselkedett mogorván, mert látta, hogy az okostelefonját babrálta, miközben az ügyfelek hívásait fogadta. Volt egy szabály, ami tiltotta az ilyesmit, de kapott egy üzenetet az anyjától. Négy szó, amit egyszerűen nem tudott kiverni a fejből.

Valójában az üzenet már egy hónapja a hangpostájában pihent, de akkor gondolkodott el azon a mobilját nézve, hogy mit tegyen. Nem igazán beszélt évek óta az anyjával. Ahhoz, hogy valaki ennyi ideig ne beszéljen a saját anyjával, kellett egyfajta szemtelenség, Benny tudta ezt. De ahhoz is, hogy ne állj ki a saját lányod mellett, amikor annak a legnagyobb szüksége van rád.

Bennynek évek óta könnyebb volt egyszerűen távol maradni, nem reagálni az időnként otthonról érkező üzenetekre, megacélozni magát, hogy minden születésnapot és ünnepnapot távol töltsön a családjától, hogy azt mondhassa magának, ez az öngondoskodás egy formája. Gyengébb pillanataiban bedugta a konnektorba a régi digitális képkeretet, amit néhány vázlatfüzet alatt tartott az íróasztalán – nézte, ahogy a mosolygó arcok, amikről azt hitte, hogy örökre az élete részei maradnak, egymás után megjelennek, aztán megint eltűnnek a képernyőről.

Az egyik kedvenc képén Byron és apa volt látható: egymásba karolva, fekete nyakkendőben. Valamilyen eseményre, talán egy adománygyűjtő estre vagy ügyvédek összejövetelére öltöztek ki, ahol az apjuk gyakran tartott előadást. A hasonlóság hármójuk között feltűnő volt, még úgy is, hogy együtt nőtt fel ezzel a ténnyel. A szemük egyforma csillogásából

pedig azt is meg lehetett állapítani, hogy ki készítette a fényképet: az anyjuk.

Benny főnöke ekkor felemelte a hangját.

– Nem a munkádat végezted! – mondta.

Benny ekkor a kardigánja zsebébe csúsztotta a telefonját.

– Az a dolgod, hogy abból az istenverte szövegből olvass fel, nem pedig az, hogy kéretlen tanácsokat adj a szórakoztatóelektronika tartósságáról!

Ó, *hogy az*. Akkor nem a telefonálás volt a baj.

Mire Benny rájött, miről beszél a főnöke, már nem volt munkája.

Még akkor is száraz volt a szeme, amikor kisétált a call centerből a két darab személyes holmijával, amit a közös fülkében tartott: egy foltos, töredezett belsejű kávésbögrével és egy rojtos levelű növényvel. Hogy pontosan milyen fajta növény volt, arra nem emlékezett, de ez a növény soha nem hagyta cserben. Úgy tűnt, semmi sem riasztotta el, sem a vízhiány, sem a fluoreszkáló lámpák, sem a műanyagzagú irodai levegő, sem felettesének mérgező beszédstílusa. Néha-néha felemelte a növény apró szárát az ujjbegyeivel, és nedves ruhával letörölte a port a hajtásról, csak úgy.

Tizenöt perc is eltelt, mire rájött, hogy rossz buszra szállt. A következő megállónál leszállt, és egy régi kávézóval találta magát szemben – műfenyő girlandokkal és műbársony masnikkal az ajtaján. Nem is tudta, hogy még mindig léteznek ilyen helyek a városban. Az üveglakra műhóval fújta *Kellemes ünnepeket!* felirat láttán, annak gondolatára, hogy megint úgy telt el egy újabb év, hogy még mindig nincs saját (bár kevésbé giccses) kávézója, egy fiatal apa láttán, aki letérdelt, hogy gyermekét egy lila, bolyhos kabátba öltöztesse, és betúrja sötét haját a lila szőrmével bélelt kapucniba, Benny könnyekben tört ki. Pedig soha nem szerette a lila színt.

A felvétel

MR. MITCH FOGJA A PENDRIVE-OT Eleanor Bennett felvételével, és beilleszti az asztali számítógépébe. Eleanor gyermekei előrehajolnak a székükben, amikor meghallják anyjuk hangját. Mr. Mitch megtartja közömbös arckifejezését, lassan és mélyen lélegzik. Ez nem személyes dolog számára, hanem munka. A családoknak szükségük van arra, hogy az ügyvédjük nyugodt maradjon.

B. és B., ezt a felvételt Mr. Mitch segít nekem elkészíteni. A kezem nem olyan biztos már, és sok mondanivalóm van. Személyesen akartam beszélni veletek, de jelen pillanatban nem vagyok benne biztos, láthatlak-e együtt még titeket valaha.

Benny és Byron is kényelmetlenül mocorognak a székükön.

Makacs gyerekek vagytok, de egyben jó gyerekek is.

Mr. Mitch továbbra is az asztalán lévő jegyzettömbre szegezi a tekintetét, de még mindig érzi, ahogy a levegő vibrál a szobában. A hátak megmerevednek, a vállak megfeszülnek.

B. és B., ígéritek meg, hogy megpróbáltok kijönni egymással! Nem engedhetitek meg magatoknak, hogy elveszítsétek egymást!

Benny feláll. *Témánál vagyunk.* Mr. Mitch leállítja a felvételt.

– Én ezt nem vagyok köteles végighallgatni! – szólal meg Benny.

Mr. Mitch bólint. Vár egy pillanatot.

– Az édesanyja mégis ezt szeretne volna – mondja.

– Nem tudna egy másolatot készíteni a felvételtől? – kérdezi Benny. – Csináljon nekem egy másolatot! Visszaviszem New Yorkba.

– Az édesanyja kifejezett kérése volt, hogy együtt hallgassák ezt végig a jelenlétemben. De nem kell az irodában maradnunk. Ha szeretnék, most

befejezhetjük, és elvihetem a felvételt egy későbbi időpontban az édesanyjuk házába. Ez megfelelő lenne?

– Nem – mondja Byron –, én most akarom meghallgatni.

A közbeszólásra Benny ingerülten néz a testvéreére, de ő nem vesz tudomást róla.

– Az édesanyjuk nagyon konkrét utasításokkal látott el – mondja Mr. Mitch. – Együtt kell meghallgatnunk, úgyhogy szívesen folytatom akkor, ha mindkettőjüknek megfelel. – Kinyit egy határidőnaplót az asztalán. – Ma késő délután oda tudok menni a házhoz, vagy esetleg holnap reggel.

– Nem értem egyébként, hogy mit számít már ez anyának – mondja Benny.

Még mindig áll, szilárd tekintettel néz le Mr. Mitchre, de a hangja meginog, ahogy az *anya* szóhoz ér.

– Szerintem önnek és a bátyjának számítana – mondja Mr. Mitch. – Vannak dolgok, amikről az édesanyjuk úgy kívánta, hogy azonnal hallják. Dolgok, amiket tudniuk kell.

Benny lehajtja a fejét, egy percig úgy marad, és kifújja a levegőt.

– Ma délután jobb lenne – mondja. – Rögtön a temetés után elhagyom a várost.

Még egyszer ránéz a bátyjára, de ő az asztalra szegezi a tekintetét. A nő így búcsú nélkül távozik a szobából, szókített afrofrizurája rázkódik, ahogy végigsétál a várószobán, kinyitja az ajtót, és kilép a sötét folyosóra.

Mr. Mitch hallja a lift halk csengését a folyosó végén, aztán Byron is feláll.

– Nos, azt hiszem, később találkozunk – mondja. – Köszönöm.

Mr. Mitch feláll, hogy kezet rázzon vele. Byron telefonja megszólal, és mire az ajtóhoz ér, már a füléhez tartja a mobilját.

Biztos volt idő, gondolja Mr. Mitch, amikor Byron kisgyerekként a tengerparton kutakodott, és bárminél – mondjuk, egy telefonnál – jobban érdekelt, hogy egy kagylóhéjat tartson a füléhez.

– A fiam abból él, hogy a tengert hallgatja, el tudja képzelni? – mesélte Eleanor Mr. Mitchnek egy nap, még akkoriban, amikor a férje, Bert még élt, és együtt voltak valami ügyvédi rendezvényen.

– Ez egy igazi munka! – viccelődött Bert.

Ezen jót kuncogtak együtt. Eleanornak és Bertnek különösen jó érzéke volt ahhoz, hogy viccesek legyenek egymás mellett.

Talán, ha ennek az egésznek vége, Mr. Mitch megkérdezhetné Byront, mi a helyzet a legújabb projektjével, hogy az intézet, amelyiknek dolgozik, hogyan segít a tengerfenék feltérképezésében. Az óceánok kihívást jelentenek, gondolja Mr. Mitch. De mi a helyzet egy ember életével? Hogyan lehet azt feltérképezni? Hogy lehet ábrázolni a határvonalakat, amiket az emberek egymás között húznak? A hegeket, amiket az emberek egymás szívében ejtenek? Mit mond majd Byron erről, ha egyszer ő és a húga meghallgatták az anyjuk üzenetét?

Hazatérés

BENNY A HÁTSÓ AJTÓN MEGY BE az anyja házába, megáll a konyhában, és figyelmesen hallgat. Hallja az anyja hangját, hallja a saját nevetését, érzi a szegfűszeg illatát a levegőben, de csupán egy székre hajtogatott mosogatórongyot lát, és két felcímkézett gyógyszeres üveget a pulton. Byronnak nyoma sincs. Besétál a nappaliba. A szoba selymes fényben úszik a napnak még ebben a szakaszában is. Az apja karosszéke még mindig ott van, a kék szövet foltokban kikopott ott, ahol Bert Bennett egykor ült. Amikor utoljára látta az apját, az felállt a székéből, hátat fordított neki, majd kisétált a szobából.

Nehéz elhinni, hogy mindennek már nyolc éve.

Benny megpróbálta megmagyarázni a dolgot. Leült az apja mellé, bár elég kellemetlenül érezte magát. Elvégre ki akar a szüleivel a szexről beszélgetni? Bár ez nem csak a szexről szólt, mégis ez volt az egésznek a lényege. Benny túlságosan is sokáig várt azzal, hogy előhozakodjon a témával, és ez nagyon sokba került neki.

Emlékszik, ahogy a kezét ide-oda futtatta a szék tükörbársony karfáján, miközben egy bókot motyogott. Az anyja egészen addig meghagyta az ülőfelületek műanyag borítását, amíg Benny és Byron fel nem nőttek, illetve még sokáig azután is. Ez volt az első alkalom, hogy Benny így látta a kanapét. Nem tudott túllépni az érzésen, hogyan lehet egyszerre olyan puha és rideg.

– Egy reggel felébredtünk, és rájöttünk, hogy nem fogunk örökké élni – mondta az édesanyja, miközben megérintette a kanapét. – Itt az ideje, hogy élvezzük.

Benny elmosolyodott, és megsimogatta a kanapé felé eső végét, mint-ha az egy plüssjáték lenne. A kanapé csúnya látványt nyújtott, ahogy megcsillantak rajta a fényben a rézszínű szálak, de már az is megnyugtatta, ahogy érezte az ujjai alatt, amikor az apja elkezdte felemelni a hangját.

Amikor kicsi volt, anya és apa mindig azt mondogatták neki, hogy ő is lehet bárki, aki csak lenni akar. De ahogy fiatal nővé cseperedett, olyan dolgokat kezdtek mondogatni, mint például: *Áldozatokat hoztunk, hogy a lehető legjobb legyen neked.* Vagyis szerintük a legjobb az volt, amit ők képzeltek el Bennynek, nem pedig az, amit ő akart magának. Amiből egyenesen következett, hogy a legjobb az, ami nem Benny. Legalábbis lemondani egy rangos egyetem ösztöndíjáról egészen biztosan nem. Az sem, hogy helyette szakács- és művészeti órákat vegyen. Mint ahogy az sem, hogy bizonytalan munkákat végezzen egy kávézó jövőbeni megnyitásában reménykedve. És Benny szerelmi élete? Az egészen biztosan nem volt az.

Benny odasétál a kanapéhoz, leül apja üres széke mellé, kezét a karfára téve. Odahajol, és beleszagol a csipkés kárpitba, az apja által mindig használt hajolaj nyomaint keresve: azt a zöld, régi stílusú anyagot, amivel egy kisteherautót is meg lehetett volna tankolni. Benny most bármit megadna, hogy szülei itt legyenek, a kedvenc székeikben üldögélve, még akkor is, ha ez azt jelentené, továbbra is nehezen értik meg őt.

Hirtelen elmosolyodik, egy másik időre gondol ugyanebben a szobában. Az anyjára, aki a kanapé karfájára támaszkodva nézte az MTV-t a ténédzser Bennyvel és a barátaival, miközben ő abban reménykedett, hogy anyjának végre eszébe jut, valami dolga akadt, és elmegy. Anya mindig is másnak tűnt, mint a többi gyerek anyja. Szupersportos, egy kicsit matekzseni, és igen, a zenei videók rajongója. A zenés dolgot Benny a tizenharmadik életévében kissé kínosnak találta. Úgy tűnt, anya mindig a maga módján csinálta a dolgokat. Kivéve, ha Benny apjáról volt szó.

Benny telefonja megszörren. Steve az. Hangüzenetet hagyott, miután hallotta a híreket. Sajnálátát fejezte ki, annak ellenére, hogy sosem ismer-te az anyját. Arra gondolt, talán találkozniuk kellene, amikor Benny ha-zaér a keleti partra. Steve hangja mély és lágy, amitől Bennyt elkapja az a régi érzés: ahogy bizsereg a bőre a sípcsontja mentén, akárcsak a legutób-bi telefonhíváskor.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Benny és Steve. Évek óta megy a huzavona közöttük. Benny minden alkalommal megfogadja, hogy ez lesz az utolsó. Soha többé nem hívja vissza. De minden alkalommal bekövetkezik az a pillanat, amikor végül válaszol a hívásaira, amikor Steve megneveteti, amikor beleegyezik, hogy találkozzon vele.

Steve nevetése, Steve hangja, Steve érintése. Évekkel ezelőtt ezek segítettek neki túljutni a Joanie-val való szakításon. Arizonából egészen New Yorkig követte Joanie-t, bár később kénytelen volt beismerni magának, hogy Joanie soha nem adott neki semmi okot arra, hogy azt higgye, újra összejönnek. Szóval ott állt Benny, néhány hónappal később, a csizmáját bámulta a belvárosban egy könyvesbolt zenei részlegében, amikor Steve odament hozzá.

A férfi Benny arca előtt integetett, mire a lány felnézett, és egy gyönyörű, széles mosolyú férfit látott meg, aki vidáman, felhúzott szemöldökkel mutogatott fejhallgatójára, majd a konzolra, ahova az be volt dugva. Benny is elmosolyodott, aztán bólintott. Steve bedugta a fejhallgatóját az övé melletti csatlakozóba, és a zene hallatán elismerően bólintott, majd halkán felnevetett.

Amikor együtt kiléptek a latyakos utcára, Benny kezdte elhinni, hogy talán még mindig rendelkezik mindazzal, amit Joanie látott benne, és hogy talán valaki más is meglátja azokat. Eltartott egy darabig, mire Benny rájött, hogy Steve, a zenekedvelő, vitorlázó új szerető olyan érzéseket keltett benne, amiktől legalább annyira fenyegetve érezte magát, mint amennyire vágyott is rájuk.